

[Aksel Larsen.]

imidlertid være rimeligt her i debatten at begrænse sig til det, der virkelig skal tages stilling til, nemlig regeringens vilje til at godkende etableringen af det, man kalder en NATO-enhedskommando, men som reelt er en tysk-dansk militær fælleskommando.

Andre har takket den højtærede forsvarsminister for redegørelsen. Skal jeg takke, bliver det for, at regeringen har holdt det løfte, den gav for et år siden, om, at denne sag ikke ville blive afgjort uden om folketinget. Jeg havde dog håbet og ventet, at det ville ske på den måde, at regeringen fremsatte et forslag til folketingsbeslutning, som derpå skulle underkastes 2 behandlinger, eventuelt med en mellemliggende udvalgsbehandling. Dette ville have givet lejlighed til en mere grundig overvejelse, end der gives ved en forespørgselsdebat, men det skulle altså ikke så være.

Til forsvar for planerne om at udbygge NATO-samarbejdet med et specielt intimt tysk-dansk militært samarbejde er der her anført adskillige grunde, ligesom det med mange begrundelser er hævdet, at et sådant samarbejde ikke i nogen retning kan være betænkeligt. Det hedder sig således, at deltagelse i en militæralliance forudsætter organiseringen af et samarbejde som det, der her er på tale. Hvis det er en given ting, må man spørge, hvorfor det ikke med et eneste ord blev antydet, da Danmarks deltagelse i Atlantpagten behandledes i folketinget i marts 1949, så lidt som da folketinget på regeringens initiativ godkendte Tysklands genoprustning og Tysklands optagelse i NATO. Hver gang man på militæralliancens vej vil foretage et nyt afgørende skridt, fortæller man os, at dette er en selvfølgelig konsekvens af medlemskabet. Kan vi nu ikke snart få at vide, hvilke selvfølgeligelige konsekvenser der endnu forestår, for når de er selvfølgeligelige, må man da kende dem på rette sted?

Det hedder sig, at enhedskommandoen skal tjene til forsvar af Jylland, som angivelig kan forsvares og kun kan forsvares i Slesvig-Holsten. Ganske vist har, som vi læste det i Politiken den 27. november i år, tyske planlægningsofficerer forklaret, at Slesvig-Holsten militærpolitisk er adskilt fra Vesttyskland, og at den åbenbare tyske interesse derfor ligger i det jyske bagland.

Men det skal vi altså helst glemme er den tyske begrundelse.

Vi har også her hørt det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft tale om, at den tyske tilbagetogslinje nødvendigvis må ligge i Jylland. Det er altså derfor, vi skal have et tysk-dansk militær-samarbejde. Det er derfor, der er oprettet de såkaldte NATO-depoter fyldt med tyske våben, udrustning og andet materiel i Jylland. Det er, for at tyskerne skal have denne tilbagetogslinje op igennem Jylland. Det bliver rigtig behageligt både for den del af Danmark og for befolkningen, som bor dér. Hvis man, som visse folk åbenbart kan, ser bort fra den noget naturstridige tanke, at tysk militærmagt skulle være besat af en brændende lyst til at forsvare Danmark — det er dog vist første gang i vor tusindårige historie — kan man ikke se bort fra den kendsgerning, at militære metoder og transportmidler er andre nu end i 1864. Hvis en angriber virkelig skulle tragte efter at besætte Nørrejylland, kan ingen militærtraktater tvinge ham til at bevæge sig udelukkende ad landevejen eller pr. bane; bl. a. er flyvemaskinen jo opfundet.

Det hedder sig også, at Vesttysklands deltagelse i NATO og den påtænkte dansk-tyske enhedskommando ikke kan bruges til andet end forsvar. De tyske militærstyrker er jo integreret i NATO-styrkerne, sagde udenrigsministeren. Hvem der praktisk kan forhindre, at de pågældende tyske enheder af en tysk regering trækkes ud af integreringen, vides ganske vist ikke. Jo, siger så forsvarsministeren, der eksisterer ingen selvstændige højere tyske føringsstabe. Hvorfra ved forsvarsministeren det? Efter Versaillesfreden måtte der heller ikke findes sådanne stabe, men de fandtes illegalt alligevel med de daværende tyske regeringers billigelse og var klar den dag, Tyskland følte sig stærkt nok til at bryde aftalerne og opruste.

Den nuværende tyske regering er fredsvenlig, og der kan ikke blive rejst krav om tilbagevenden til Tysklands tidligere grænser, siger udenrigsministeren. Så er det formodentlig illegalt og direkte i strid med den tyske forbundsregerings forordninger, at der langs alle landeveje i Tyskland står store reklametavler med demagogisk tegnede Tysklandskort. De omfatter ikke